

Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 9ης Σεπτεμβρίου 2021 [αίτηση του Bundesverwaltungsgericht (Αυστρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM κατά Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Υπόθεση C-605/18) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή – Κινητές αξίες εισηγμένες προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά που βρίσκεται ή λειτουργεί σε κράτος μέλος – Υποχρέωση διαφάνειας – Κοινοποίηση της απόκτησης «σημαντικών συμμετοχών» στο κεφάλαιο εταιριών από «πρόσωπα που ενεργούν σε συνεννόηση» – Οδηγία 2004/109/ΕΚ – Άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο – Έννοια των «αυστηρότερων απαιτήσεων» – Οδηγία 2004/25/ΕΚ – «Εποπτεία» από αρχή που έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας αυτής)

(2021/C 462/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM

κατά

Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Διατακτικό

Το άρθρο 3, παράγραφος 1α, τέταρτο εδάφιο, σημείο iii, της οδηγίας 2004/109/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 2004, για την εναρμόνιση των προϋποθέσεων διαφάνειας αναφορικά με την πληροφόρηση σχετικά με εκδότες των οποίων οι κινητές αξίες έχουν εισαχθεί προς διαπραγμάτευση σε ρυθμιζόμενη αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 2001/34/ΕΚ, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, ως προς την κοινοποίηση της απόκτησης σημαντικών ποσοτών συμμετοχής, επιβάλλει στους κατόχους μετοχών ή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που μνημονεύονται στο άρθρο 10 ή στο άρθρο 13 της οδηγίας 2004/109, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50, απαιτήσεις οι οποίες είναι αυστηρότερες, κατά την έννοια του τέταρτου αυτού εδαφίου, από τις προβλεπόμενες από την ίδια την οδηγία 2004/109, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2013/50, και απορρέουν από τις θεσπισθείσες εθνικές νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις που διέπουν, ειδικότερα, τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, χωρίς ωστόσο να αναθέτουν την εξουσία ελέγχου της τήρησης των εν λόγω απαιτήσεων σε αρχή του οικείου κράτους μέλους η οποία να έχει οριστεί δυνάμει του άρθρου 4 της οδηγίας 2004/25/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς.

⁽¹⁾ ΕΕ C 445 της 10.12.2018

Απόφαση του Δικαστηρίου (δέκατο τμήμα) της 9ης Σεπτεμβρίου 2021 [αίτηση του Obvodní soud pro Prahu 9 (Τσέχικη Δημοκρατία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — XR κατά Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

(Υπόθεση C-107/19) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή – Κοινωνική πολιτική – Οδηγία 2003/88/ΕΚ – Οργάνωση του χρόνου εργασίας – Έννοιες των όρων «χρόνος εργασίας» και «περίοδος ανάπαυσης» – Διάλειμμα κατά τη διάρκεια του οποίου ο εργαζόμενος υποχρεούται να είναι έτοιμος να αναχωρήσει εντός δύο λεπτών για άμεση επέμβαση – Υπεροχή του δικαίου της Ένωσης)

(2021/C 462/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική

Αιτούν δικαστήριο

Obvodní soud pro Prahu 9

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

XR

κατά

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

Διατακτικό

- 1) Συνιστά «χρόνο εργασίας», κατά την έννοια του άρθρου 2 της οδηγίας 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, το παρεχόμενο σε εργαζόμενο κατά τον χρόνο της ημερήσιας εργασίας διάλειμμα κατά τη διάρκεια του οποίου αυτός οφείλει, σε περίπτωση ανάγκης, να είναι σε θέση να αναχωρήσει εντός δύο λεπτών για άμεση επέμβαση, εφόσον από τη σφαιρική εκτίμηση όλων των κρίσιμων περιστάσεων προκύπτει ότι οι δεσμεύσεις που επιβάλλονται στον εργαζόμενο ενόσω διαρκεί το διάλειμμα είναι τέτοιας φύσης ώστε να επηρεάζουν αντικειμενικά και σε πολύ μεγάλο βαθμό την ευχέρειά του να διαχειρίζεται ελεύθερα τον χρόνο κατά τη διάρκεια του οποίου δεν απαιτείται να παρέχει τις επαγγελματικές του υπηρεσίες και να τον αφιερώνει στα δικά του ενδιαφέροντα.
- 2) Η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης αντιτίθεται στο να δεσμεύεται, κατά το εθνικό δικονομικό δίκαιο, εθνικό δικαστήριο που οφείλει να αποφανθεί κατόπιν αναιρέσεως της απόφασής του από ανώτερο δικαστήριο από τις νομικές εκτιμήσεις του ανώτερου αυτού δικαστηρίου, όταν αυτές δεν είναι σύμφωνες με το δίκαιο της Ένωσης.

(1) ΕΕ C 131 της 8.4.2019

**Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 9ης Σεπτεμβρίου 2021 [αίτηση του
Bundesverwaltungsgericht (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως] — Bundesrepublik
Deutschland κατά SE**

(Υπόθεση C-768/19) (1)

**(Προδικαστική παραπομπή – Κοινή πολιτική ασύλου και επικουρικής προστασίας – Οδηγία
2011/95/ΕΕ – Άρθρο 2, στοιχείο ι', τρίτη περίπτωση – Έννοια του «μέλους της οικογένειας» – Ενήλικος
που υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας λόγω του οικογενειακού του δεσμού με ανήλικο στον οποίο
έχει παρασχεθεί το καθεστώς επικουρικής προστασίας – Κρίσιμη ημερομηνία για την εκτίμηση περί
της ιδιότητας του «ανήλικου»)**

(2021/C 462/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesverwaltungsgericht

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Bundesrepublik Deutschland

κατά

SE

παρισταμένου του: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 2, στοιχείο ι', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όταν ο αιτών άσυλο, ο οποίος εισήλθε στο κράτος μέλος υποδοχής στο οποίο ευρίσκεται το ανήλικο και άγαμο τέκνο του, επιδιώκει να αντλήσει από το καθεστώς επικουρικής προστασίας που παρασχεθήκε στο τέκνο δικαίωμα ασύλου βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους που αναγνωρίζει τέτοιο δικαίωμα στα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, στοιχείο ι', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2011/95, η κρίσιμη ημερομηνία για να εκτιμηθεί αν ο δικαιούχος της προστασίας αυτής είναι «ανήλικος», κατά την έννοια της διάταξης αυτής, προκειμένου να ληφθεί απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας την οποία κατέθεσε ο αιτών άσυλο, είναι η ημερομηνία κατά την οποία ο τελευταίος υπέβαλε, έστω ανεπισημώς, αίτηση χορηγήσεως ασύλου.
- 2) Κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 2, στοιχείο ι', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 2011/95, σε συνδυασμό με το άρθρο 23, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής και το άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο όρος «μέλος της οικογένειας» έχει την έννοια ότι δεν απαιτείται πραγματική επανέναρχη της οικογενειακής ζωής μεταξύ του γονέα του δικαιούχου διεθνούς προστασίας και του τέκνου του.